

Sygn. akt III KK 90/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2013 r.,
sprawy R. W. i R. S. skazanych z art. 191 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt V Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 8 grudnia 2011 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońców R. W. i R. S. jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciąża R. W. i R. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r., w sprawie V Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 grudnia 2011 r., wydany w sprawie II K [...], którym, między innymi, R. W. za czyny zakwalifikowane z art. 191 § 2 kk i z art. 282 kk skazany został na karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a R. S. za czyny zakwalifikowane z art. 191 § 2 kk na karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanych wnieśli ich obrońcy. Obrońca R. W., zarzucając naruszenie przez Sąd odwoławczy

przepisów art. 442 § 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowego w G. do ponownego rozpoznania. Obrońca R.S., zarzucając Sądowi odwoławczemu naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., także art. 433 § 2 k.p.k. w kontekście kwalifikacji prawnej czynu z pkt II wyroku Sądu Rejonowego z art. 191 § 2 k.p.k., jak również art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G., w odpowiedziach na kasacje obrońców skazanych, wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje obrońców skazanych są oczywiście bezzasadne, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako takie zostały oddalone, natomiast R. W. i R. S. zostali obciążeni kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k..

Rozważając kasację obrońcy R. W. przede wszystkim stwierdzić trzeba, że prawie w całości powtarza zarzuty i uzasadnienie apelacji, a więc, w istocie jest zwrócona przeciw orzeczeniu Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego, kwestionując poprawność oceny dowodów i ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy. Jednocześnie zauważyć należy, że skarżący nie wykazuje, także w uzasadnieniu kasacji, żeby Sąd Okręgowy nie odniósł się do któregoś zarzutu apelacji, co czyni zarzut naruszenia przez ten Sąd przepisu art. 433 § 2 k.p.k. oczywiście bezzasadnym. Równie niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisu art. 457 § 3 k.p.k., o czym także w sposób oczywisty przekonuje treść uzasadnienia orzeczenia tego Sądu w kontekście uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego, które, co trafnie ocenił Sąd Okręgowy, spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k..

Trafnie Sąd Okręgowy ocenił (s. 13 i n. uzasadnienia SO), że Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu art. 442 § 3 k.p.k., prawidłowo ustalając, że Sąd ten wykonał wskazania sformułowane w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, który uchylił poprzedni wyrok Sądu Rejonowego wydany w tej sprawie, przekonująco

stwierdzając, w istocie, że związanie sądu pierwszej instancji w tym zakresie ma charakter względny, gdyż musi to być dostosowane, jak w tej sprawie, także do okoliczności procesowych konkretnego postępowania. Nie można też uznać, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia przepisu art. 457 § 3 k.p.k., gdyż przekonująco Sąd ten wywiódł, że rację ma Sąd Rejonowy twierdząc (s. 13 uzasadnienia SR), że ustalenie: okresu odbywania przez pokrzywdzonego służby wojskowej nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej R. W., jak i to: czy pokrzywdzony współpracował z jakimś funkcjonariuszem Policji (s. 21 uzasadnienia SO), z jakiego miejsca wykonywane były rozmowy z telefonu należącego do pokrzywdzonego, a także nieprzesłuchanie pokrzywdzonego z udziałem psychologa (s. 18 uzasadnienia SO). Co prawda, Sąd Okręgowo ograniczył się do wyjątkowo syntetycznych stwierdzeń dotyczących kwalifikacji czynu z art. 191 § 2 kk, ale uznać należało, że są one wystarczające, zwłaszcza w kontekście rozważań na ten temat w uzasadnieniu Sądu Rejonowego i wskazanych tam dowodów (s. 23 uzasadnienia SO). Przekonująco odniósł się Sąd odwoławczy do zarzutu apelacji błędu w ustaleniach faktycznych (s. 14,15 uzasadnienia SO), wskazując w oparciu o jakie wiarygodne dowody należało dokonać takich ustaleń jakie były udziałem Sądu pierwszej instancji i wykazując ich wiarygodność.

Równie bezzasadna jest kasacja obrońcy R.S.. Znów rzetelna lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego świadczy, że Sąd ten nie ograniczył się do podzielenia oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i argumentacji za tym przemawiającej zaprezentowanych w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Rejonowego, lecz wskazał, obszernie, zasadnicze argumenty, które przemawiały za taką oceną w kontekście innych przeprowadzonych w tej sprawie dowodów (s.17-21 uzasadnienia SO). Także, choć syntetycznie, ale wystarczająco, Sąd odwoławczy odniósł się do problematyki kwalifikacji prawnej z art. 191 § 2 kk (s. 23 uzasadnienia SO) i zeznań A. G. (s. 22 uzasadnienia SO), choć w tym ostatnim wypadku obrońca, w istocie, kwestionuje ustalenia faktyczne, co w świetle pozostałych dowodów słusznie zostało przez Sąd odwoławczy uznane za niezasadne (s. 22 uzasadnienia SO). W końcu uznać należało za oczywiście bezzasadny, na pograniczu niedopuszczalności, zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., nawet w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

i art. 457 § 3 k.p.k., gdy Sąd odwoławczy, w tej sprawie, nie przeprowadzał dowodów w postępowaniu apelacyjnym, nie dokonywał nowych ustaleń ani nie formułował odmiennych niż Sąd pierwszej instancji ocen przeprowadzonych w tej sprawie dowodów. Z kolei problematykę tę, obrazy przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Okręgowy rozważył przekonująco, w kontekście zarzutów apelacji, w uzasadnieniu swego orzeczenia, nie powtarzając zresztą, co oczywiście, stwierdzeń uzasadnienia Sądu Rejonowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu o oddaleniu obu kasacji obrońców oskarżonych R. W. i R. S. jako oczywiście bezzasadnych.

aw